

מאמר התחזקות

אוצר של הלכה, חיזוק, מעשיות, בעבודת שמירת העיניים

שנה ד | גליון מג | לשון-קודש | שמות-וארא תשפ"ד לפ"ק

דור שכולו זכאי

הרב ר' שמואל בירנבוים זצ"ל ר"י מיר באמריקה, למד בצעירותו בברנוביץ, אצל ר' אלחנן ווסרמן זצוק"ל. רבי אלחנן נהוג היה לנסוע כל שנה לראדין, לשהות בצל רבו הגדול, החפץ חיים זצוק"ל, בימים הנוראים. שנה אחת זכה רבי שמואל להיות בין אלו שהצטרפו אל ר' אלחנן בנסיעתו זו. לימים סיפר בהתרגשות, על המעמד רב הרושם שזכה להיות לו עֵד, ולדיבורים מרטיטים שזכה אז לשמוע מפי הכהן הגדול

כשהציגו לפני החפץ חיים, שהיה אז כבר בערוב ימיו, את הבחורים מברנוביץ, קבלם בחמימות מיוחדת, וממש יצא מגדרו כדי להראות להם אותות כבוד וחבה. בסיום הביקור פנה החפץ חיים אל הבחורים וביאר להם במתק לשונו, את פשר שמחתו והתרגשותו הגדולה. וכה אמר להם:

בשעה שיעקב אבינו קיבל את הבשורה שיוסף הצדיק חי וכי הוא מלך על כל מצרים, אמר "אלך ואראנו בטרם אמות". לכאורה לא מובן, וכי רק מפני המיתה רצה יעקב לראות את יוסף? אלא מאי, יש כאן פשט אחר, עמוק יותר, הסביר החפץ חיים בנועם שיחו.

יעקב אבינו שמע ש'עוד יוסף חי'; על אף הנסיונות המרים והקשים שעברו עליו, עדיין נשאר בקדושתו, ו'הוא יוסף' מתחילתו ועד סופו. נמצא אם כן שהוא עלה והתעלה לדרגות נשגבות ונוראות. וזו הייתה הסיבה שיעקב רצה לראות את יוסף עוד בחיים

העוז, יום יום שעה שעה, וודאי ופשוט הוא שאין גבול לשכרו ולדרגתו בשמים.

ודבר זה צריך לעשותו נזר ועטרה לראשנו, ולדעת שהגם שהמצב כיום מקשה מאוד על היראים ושלמים המבקשים לעבוד את ה' באין מפריע. הללו מוצאים עצמם לעתים נבוכים והולכים לאיבוד בסבך הנסיונות, עד שזעקה שקטה פורצת מלבבם, שמהלכת מסוף העולם ועד סופו "אם כן למה זה אנכי!"

וכאן יש לנו לדעת, שצדיקים גדולים ראו והסתכלו על מצב זה אחרת לגמרי. הם ידעו את יקרת ערכו של מי שנמצא בתוך ערות הארץ של דור ה'עקבתא דמשיחא', והוא חוגר כלי זיינו בכל שעה, ומכה את יצרו על ימין ועל שמאל. הם דרשו את הדור שלנו כולו לשבת, כי ראו את ההיכל שלנו בשמים, הם השתקקו "מתי תבוא לידי ואקיימנה". אם רק לא נתייאש, ונתאזר שוב ושוב בגבורה נגד היצר וחיילותיו, ונילחם בכל עוז רוחנו, נסתכל על מצב הדור שלנו כאל מתנה מיוחדת שנתנה לנו ונזכור, צדיקים גדולים רוצים לשהות במחיצותינו!

חיותו, שכן לאחר מותו, כן חשב, לא יהיה זכאי לעמוד בהיכל הגבוה של יוסף הצדיק בעולם הבא, ושם כבר לא יוכל לראותו!

אני, סיים החפץ חיים ברוב ענוונתנו, כבר זקנתי ושייך לדור הקודם. אולם אתם, בחורים צעירים וקדושים שייכים לדור הבא ולנסיונותיו הקשים. והרי כשתעמדו בנסיונות האלה, שוב לא אוכל לשהות במחיצתכם לאחר מאה ועשרים, לכן כה גדולה היא שמחתי לראותכם כאן עתה לידי!

סיפור זה יכול אולי להישמע כרצון של צדיקים לחזק את רוח צעירי הצאן, ולעודדם אל מול הנסיונות של הרחוב, ולא כזה שבא לחדש ולקבוע מסמרות בנושא גודל קיבול השכר לנסיונות דורנו... אך יש לנו לדעת, שגם אם אין אנו יודעים את השכר של הצדיקים לעתיד, כמו את גודלם בעולם הזה, אך הנקודה שמאחורי הדברים, בה אין משום גוזמא כלל וכלל.

סיפור זה בא להמחיש לנו את מצבנו בדור הנסיונות שלנו כיום. אם בדורו של החפץ חיים היו הצעירים נחשבים לאלה שיש להם היכל מיוחד בשמים; היום, בעולם מלא זוהמא וטומאה, כשאינן לך יום שאין נסיונותיו מרובים משל חברו, אוויר הרחובות רווי בקלקול, מי שמבקש לשמור על קדושתו צריך לעמוד ולהתגבר בכל

כי לא מחכמה שאלת זאת

בשנת תרצ"ג, שהה הרה"ק הבית אברהם

זכות הפצת הגליון

נתנדב ע"י ידידנו

מוה"ר אלימלך ברי" לאנדא הי"ו

לרגל שמחת הולדת בתו למז"ט

זכות הגדולה של רבבות בני ישראל המתחזקים מידי יום ביומו בקדושה וטהרה תעמוד לימין הנדבן החשוב להתברך משמי מעל בכל מיילי דמיטב אמן.

זכות הדפסת הגליון

נתנדב ע"י הרבני הנגיד

מוה"ר משה גאלדשטיין הי"ו

זכות הגדולה של רבבות בני ישראל המתחזקים מידי יום ביומו בקדושה וטהרה תעמוד לימין הנדבן החשוב להתברך משמי מעל בכל מיילי דמיטב אמן.

תוכן הגליון

דור שכולו זכאי עמוד א

יאמרו המושלים עמוד ג

החכם עיניו בראשו עמוד ד

מכתבים למערכת עמוד ד

לשונות מפליגים על דור 'עקבתא דמשיחא' ונסיונותיו:

"ר' שמעון זקף ידוי נפכה ואמר, ווי מאן דיזדמן בהוא זמנא, וזאא חולקיה מאן דיזדמן וישתפח בהוא זמנא... בגין דהוא דיתקיים בהוא זמנא במהימנותא יזפה להוא נהירו דחזיה דמלפא" - ר' שמעון הרים את ידיו, בכה ואמר: ווי למי שימצא באותו זמן [קודם ביאת המשיח], ואשרי חלקו של מי שימצא באותו זמן; כי מי שיחזיק אז באמונה, יזכה לאור שמחתו של מלך מלכי המלכים הקב"ה (ע"פ פ' מתוק מדבש, ועיי"ש בזה"ק עוד)."

מון הגה"ק מסאטמאר זי"ע מביא את דברי הזוה"ק אלו בספרו דברי יואל (פרשת יתרו דף ל"א), כשבפתח דבריו הקדושים הוא עומד על מה שנראה לכאורה כסתירה מיניה וביה - "ווי למי שימצא באותו זמן" ו"אשרי חלקו של מי שיהיה אז". ומבאר, שכונת הזוה"ק היא שלאור הנסיונות הקשים והמרים שיהיו בדור האחרון, אכן יהיה 'ווי' למי שימצא אז. אך מצד שני, מי שיאזור אז כגבור חלציו, יעמוד בנסיונות הקשים ולא יכנע בפני היצר ופיתיו, כזה איש "זכאא חולקיה" - אשרי חלקו וחבלו.

שכן, אם גם בדור כזה הוא זוכה לעמוד מול יצרו ולהתגבר על הנסיונות הגדולים, אין קץ לחשיבותו ולערך מעלתו! (ועיי"ש באריכות).

ושוב עצר ושקע בשרעפיו, ובפעם השלישית חזר על דבריו הקודמים, והפעם סיים בקול גדול בזה"ל:

לא כמו צדיק מדורות עברו, אלא הרבה יותר מכך! וזהו הפשט בפסוק, "אל תאמר שהימים הראשונים היו טובים מאלה" - כי הזמנים היום עולים עליהם בהרבה!

אחרים מביאים משמו בנוסח שונה מעט, שאמר הבית אברהם ש"עבודת שמירת העיניים בדורנו חשובה יותר מעבודתם של תלמידי הבעל שם טוב והמגיד!" (קדושת עינים שם).

אשרי חלקם של הדור ההוא!

בזוהר הקדוש (שמות דף ז' ע"ב) אנו רואים

מסלאנים זי"ע בארץ הקודש, כשאת השבת הראשונה עשה אז לצד חסידיו בעיר טבריה. בעת עריכת השולחן הטהור, פתח לפתע בדיבורי קודש מופלאים, דיבורים שיש בהם להחיות לב ולהשיב רוח בעצמות היבשות. וכה אמר (מובא בקדושת עינים פ"ב אות קעג מכמה מקורות):

"הפסוק אומר בקהלת (ז, י), "אל תאמר שהימים הראשונים היו טובים מאלה, כי לא מחכמה שאלת זאת". ולכאורה קשה, וכי באמת הדורות הקודמים לא היו טובים מדורנו? היכן מוצאים היום 'עבודה וחסידות' כשל הדורות הקודמים?

"אלא הפשט הוא" השיב הבית אברהם מינייה וביה, "שבדורנו אנו, כשיהודי עובר ברחובות עיר והיצר מנסה למשוך אותו בעבותות של אש להסתכל במקומות אסורים, ובכל זאת הוא עוצם את עיניו ואינו

נשמע ליצרו, אזי הוא כמעט כמו צדיק מדורות עברו!

וזה הפשט בפסוק, "אל תאמר שהימים הראשונים היו טובים מאלה" - כי אין כמעט הבדל בינם לימים האחרונים.

אחר השתתק הצדיק והרהר קמעא, ושוב חזר על דבריו אך עם סיום שונה מעט:

"לא כמעט כצדיק מדורות עברו, אלא ממש כמו צדיק מדורות הקודמים. וזה הפשט בפסוק, "אל תאמר שהשנים הראשונים היו טובים מאלה" - כי אין כיום שום הבדל, ושניהם שווים!

יאמרו המושלים

סיפורים אישיים
על עמידה
בנסיגות מיהודים
בני זמננו

חגים וזמנים לששון

ראשית, אביע ברכת יש"כ גדולה על הגליון הנפלא, אני קורא בו תמידים כסדרם וגם מביא אותו הביתה, וכולם כאחד נהנים ממנו עד מאוד!

לפני זמן מה פרסמתם את התפילה המיוחדת על שמירת העיניים שנתחברה על ידי הגה"ק ר' יעקב מאיר שכטר שליט"א. אומר את האמת: בתחילה לא חשבתי שזה ממש קשור אלי, יש לי כבר את הנוסח הקצר שאני מתפלל כל יום על כל נושא הקדושה, ומה לי נוסח כזה או אחר של תפילה.

כשהגיעו החגים, מצאתי את עצמי במצב דחוק מאוד מבחינת הפרנסה. אני משמש 'כלי קודש' ומזה תקופה שהמשכורות לא נכנסות כסדרם, ומצטמקין ורע להן. לא ידעתי כיצד אני מכניס את היו"ט, החשבון בחנות המזון כבר הרקיע שחקים, וכאן יש לפניי חגים וזמנים לששון, האמנם?...

יום אחד חשתי שבאו מים עד נפש, הייתי אובד עצות ממש, ועשיתי מה שיהודי יכול לעשות במקרים כעין אלו. נכנסתי לביהמ"ד, נטלתי תהילים לידי, ובכיתי לפני מי שכל הכסף והזהב שלו, שירחם עלי ויתן לי את צרכי החג הקרב בא הרהרבה גדולה, בלי שום מחסור ודאגות. החלטתי על אתר לקבל עלי קבלה טובה, והיות שעדיין היה לי בכיס את נוסח התפילה הנ"ל שהפצתם, קבלתי עלי שמעתה אומר אותה כל יום.

אומר ועושה, מיד הוצאתי אותו מהכיס ואמרתי את המילים בכוונה, וללא קשר להמשך הסיפור אני חש חובה לציין כאן, שמיד לאחר אמירת התפילה הרגשתי

היו מחשב שכר כנגד הפסד...

נשמע מאת מגיד המישרים הרה"ג ר' מענדל ווייס שליט"א:

סיפר לי אברך 'בעל הבית' את שאירע עמו, כשראה באופן מפליא כיצד הקב"ה מנהל בעצמו את החשבונות של הפסד מול רווח, כשמדובר בשמירת העיניים.

אותו אברך היה צריך לעבור טיפול רפואי מסוים, כשעמדו לפניו שתי ברירות: לעבור את זה במנהטן תמורת 20 אלף דולר, או במרכז-רפואי מקומי בעיר מגוריו, אבל במחיר כפול, 40 אלף דולר.

לא קל היה להחליט. מצד אחד, מנהטן על כל מגרעותיה הרחניות, ומצד שני, סכום הכסף העצום שיכול להיחסך. החלטה לא פשוטה. אך לאחר התלבטות קצרה קם והכריז בהחלטיות אשתו, שמנהטן תישאר מחוץ לתחום. העין קודמת לכסף.

"אבל אתה ממילא עובד כל היום בין הגוים, מה לך להחמיר בדיקו כעת?" תמהה האשה. "אכן, אבל בכל יום אין לי ברירה אחרת, וכשאין ברירה, אין ברירה. כאן יש לי 'דרכא אחריו', ואני מוכן לשלם את המחיר תמורת קדושתו", כך השיב, ובכך תם הענין. הספק הוכרע, מתוך הנחה שאולי ההוצאה תכביד עליו, אבל היא אינה מיותרת. 20 אלף עלות הטיפול בגוף, 201 נוספים עבור הנשמה.

"האם לנשמה לא צריך לשלם לפחות כפי שמשלמים לגוף?" טען לפני אשתו, ובכלל, מי שיתן לו את ה20 לא ישאיר אותו לנפשו גם בעבור הארבעים, כך סבר, ועדיין לא העלה בדעתו כיצד הדברים יתגלגלו בסופו של דבר..

ביום מן הימים נודע לו דרך עסקנים שאם הטיפול משולם דרך מקום העבודה שלו, הדבר יכול להיחשב כ'תרומה' לבעל העסק, ולהינכות מכספי המסים שלו. על אף שמדובר במהלך חוקי, הרי שצריך הרבה רצון טוב כדי להסכים לכך, וזו הסיבה שהוא לא תלה תקוות גדולות כשהציע זאת למעסיקו. ואכן, המעסיק הקשיב לדבריו, אחר השיב שישקול את הדבר ויחזיר לו תשובה בהקדם.

הוא התפלל שהצעתו תתקבל, אבל לתשובה כזו הוא לא פילל. כבר למחרת קרא לו בעל הבית לחדרו, ומודיע לו בפשטות כדברים האלה: "תראה, כבר מזמן חשבתי להטיב את תנאי העסקתך, ולכן מעתה השכר שלך יעלה. ולגבי הנושא שהעלית אתמול; ראה את הענין כמסודר. העסק ישלם את כל עלות הטיפול ללא כל השתתפות מצידך. זה ממילא מנוחה מהמסים, ואתה יכול להוריד את העול הזה מכתפך!"

הוא זכה לראות שכאשר הקב"ה בכבודו ובעצמו מנהל את החשבון, ההפסדים נעשים רווחים כפולים ומכופלים!

שהתפילה כמו נבראה למעני, ממש מצאתי את עצמי בה, והמילים הנפלאות נטעו בי חיזוק נפלא מיד באמירתן.

בכל אופן, בימים הבאים קצת התרשלתי באמירת התפילה, דחיתי אותה מהבוקר לצהרים ומהצהרים לערב, וכפי שניתן להבין לבד; גם שכחתי ממנה כמה ימים כליל. וכך מצאתי את עצמו כעבור שבוע מהקבלה, עם קבלה שנשמרת למחצה ולשליש, וישועה באופן - אין.

שוב ישבתי עם עצמי, והחלטתי שככה לא מקיימים קבלה, אלא יש לקבוע זמן קבוע לאמירת התפילה בכל יום. היות שיש לי שיעור קבוע בספר מסוים בכל ערב, לקחתי איפוא את כרטיס התפילה ותחבתי אותו בתוך הספר, וכך קבעתי לי זמן בכל ערב לאמרה.

היה זה ביום שני בערב. למחרת (!) מתקשר אלי חבר פלוני שמתפלל באותה ביהמ"ד שאני מתפלל, ושואל אותי אם אני זקוק במקרה לעזרה כלכלית לקראת החגים. מה פירוש אם אני זקוק, עניתי לו, אני אובד עצות בלי זה... ההוא משיב לי בפשטות, שיש לו בשבילי סכום כסף, וכאן הוא נוקב בסכום, שהיה מעבר להשגותיי לגמרי. מעולם לא קרו לי דברים כאלו, וודאי לא סכומים כאלו, של כמה אלפים, הרגשתי שזה ממש לחם מן השמים שנשלח לי בזכות שמירת העיניים.

דרכון חדש ונקי

שלום וברכה.

בני, בחור צעיר, היה נצרך להוציא דרכון. מן המותר לציין שמקומות כמשרדי ממשלה, אינם ממש מסוגלים לקדושה ולשמירת העיניים, ולכן החליט בני לקחת עמו צעיף 'שאל', ולהתכסות בו בעת ההמתנה לתורו.

בעודו יושב שם לצד אמו, עבר שם אברך נמרץ, וכשהבחין בבני המכוסה, הבין את אשר לפניו; ניגש אל אחד הפקידים שם, ולחש באזניו: "אתה רואה את הבחור שם, עם הפנים המכוסות? אם הוא יצטרך לחכות עד שיגיע תורו, סביר להניח שזו תהיה אשה שתטפל בבקשתו. וכפי שאתה וודאי מבין, סביר גם להניח שהם לא מאוד יסתדרו ביניהם. הייתי מייעץ לך שברגע שיש לך תור פנוי, קרא לו וטפל בעניינו. זו תהיה לתועלת כולם..."

בסייעתא דשמיא הסכים הפקיד לדברים, וזמן קצר לאחר מכן כבר היה בני בחוץ, ענין הדרכון מסודר על מכונו, והעיניים נקיות ושמורות! זהו חיזוק גדול לכל, שגם בשעה שנראה שאין ברירה, אם הוא יעשה את מה שהוא כן יכול, הקב"ה יעשה את שלו ויגמור בעדו בכי טוב.

(-)

ראיה אסורה? זה כואב!

ישר כח מיוחד על הגליון. ברור אצלי שהגליון הנפלא חולל מהפך אצל אלפי יהודים בנושא שמירת העיניים והמחשבה.

רציתי לתת עצה טובה כדי לזכות לשמירת עיניים. ייתכן שזה לא מתאים לכל אחד, אבל יש לי חבר שהתחיל לנהוג כן לאחרונה וזה הועיל לו מאוד.

בכל פעם שהוא נתקל בראיה או מחשבה לא ראויה, הוא צובט את עצמו בחוזקה. וכך, לאט לאט, מבין המוח שראיה אסורה זה דבר כואב, וממילא קל הרבה יותר להישמר!

תקופה, נזדמן לי לשהות עמו בעת 'מצוה טאנץ' של קרוב משפחה משותף. והנה אני מבחין, שהלה בחר להתיישב עם הגב לצד הנשים, ונשאר ככה עד לסיום החתונה. בבת אחת הבנתי, במקום שיש זהירות מופלגת בענייני קדושה, יש גם הצלחה כבירה בתורה.

מוסר ההשכל השני יצא לי כשעברתי ברחובות וויליאמסבורג לאחרונה. צעד או לידי יהודי, שבעבר היה בן לעם נכר אשר בחר להסתפח לעם ישראל ולחסות תחת כנפי השכונה. והנה, אני שם לב שהוא נוטה מעט הצידה ומכופף את ראשו קמעא, בתחילה לא הבנתי, אך מיד שמתי לב; אשה בדיוק עברה שם. סולטלתי כהוגן. מדובר כאן על גר צדק שבא ממחוזות רחוקים, ועל אף הכל הוא מבין שצריך להישמר ללא שום חכמות. ומה נאמר אנו, הנמנים על חוגי היראים והשלמים מבטן ומלידה?

(-) וויליאמסבורג

יודע להגיש שם עזרה? אם לא, מה לך מסתכל שם?

הנה, יכולת מעצור מופלאה שכזו, ברור היא שאינה באה בקלות, כי זה ממש היפך הטבע, וצריך עבודה רבה כדי להגיע לשליטה עצמית שכזו, וריסון טבע הסקרנות שבו.

אך עצה טובה להגיע לזה היא, לעשות 'אימונים' במקומות פשוטים שאינם דורשים עבודה גדולה. לדוגמא, כשנמצאים בבית המדרש בשעת תפילה או לימוד התורה, ומאן דהו נכנס ומתיישב בדיוק בשולחן מאחור, זו ההזדמנות להתגבר על המשיכה הטבעית ולכבוש את יצר הסקרנות. או כשמבחין בהתקלות כלשהיא בפניה השנייה בביהמ"ד, הרצון הטבעי אומר לקום ולבדוק 'מה קורה' שם, אך זו ההזדמנות ללמד לקח את מידת הסקרנות שלו, ולחזק את כח המעצור אל מול גירויים מכל סוג שהוא. כך זה היפוך אצלו ברבות הימים לטבע שני, עד שיוכל לעמוד בעצמו גם מול בלוני גז נופלים באמצע הרחוב...

ומכאן לנקודה נוספת הקשורה לסקרנות, שכבר נדונה כאן בעבר: פעמים שלאחר התגברות והימנעות מלהסתכל, מתעוררת באדם כמין סקרנות לחזור ולבדוק האם באמת הייתה שם ראייה לא הגונה, או שלא היה שם כלום ולחיים שם התאפק... צריך אפוא לדעת, שאם התגבר על מידת הסקרנות שבו, הרי שבכל מקרה כבר קיים מצוה גדולה, ולקב"ה יש מכך נחת רוח. ואם יחזור וישמע בקול הסקרנות, יכול לאבד את זה חלילה.

והשי"ת יתן לכם כח לעשות חיל ולהמשיך במפעל כביר זה, לזכות את ישראל ולהאיר את עיניהם, עדי נוכה לביאת גואל צדק בב"א.

קל וחומר מגר צדק

שלום וברכה, לאחרונה התבוננתי בשני מסרי השכל בענין שמירת העיניים שיצאו לי בעקבות מאורעות שונות, וראיתי לנכון לפרסמם:

יש לי קרוב משפחה, שהוא מתמיד עצום ותלמיד חכם משכמו ומעלה, ממש מהות של תורה. לפני

מבחן רצוי

בספה"ק באר מים חיים (כי תצא, ד"ה או יאמר כי תצא) מביא בשם הבעש"ט, עצה טובה להינצל מהיצר בעת נסיון:

אדם בדרך כלל אינו אוהב להיות במבחן. להיות תחת עינא פקיא של מאן דהו, ולדעת שמעשיו נשקלים כעת בפלס, אינו דבר שהוא לרוחו של אדם מן השורה. אם, אבל, הוא יודע שכאשר יצליח במבחן, יקבל גמול טוב על כך, הוא ייצא מכך נשכר, כי אז ההיפך; הוא ישמח ויצלה לקראת המבחן.

כדבר הזה קיים גם ברוחניות. אם אדם יודע שהנסיון נשלח אליו מאת הקב"ה, והמטרה היא דווקא כדי לתת לו שכר עצום ונשגב כשיעמוד במבחן, כי אז הנסיון קל לאין ערוך.

וזה הפשט בפסוק: כי הנה אויבך - כשתראה מולך את השונא הגדול, היצר הרע, ותשכיל לדעת ה' - שהקב"ה בכבודו ובעצמו הוא זה ששלח אותו אליך, כדי להטיב לך באחריתך, כי אז כי הנה אויבך יאבדו - תזכה מהר לאבד את אויבך ולהתגבר עליו בעז"ה.

(-)

הדרכה עצמית

שלום וברכה.

תחזקנה ידיכם בהוצאת הגליונות הנפלאים, המלאים וגדושים בחיזוק והתעוררות בנושא שמירת העיניים. המשיכו בעבודתכם הנשגבה, והשי"ת יהיה בעזרכם בכל אשר תפנו ותעשו.

במאמרו של הגה"צ רבי חיים יוסף בידערמאן שליט"א (קילורין לעינים, קורה-חוקת תשפ"ג) הוא מספר שם בין היתר, על רבי זלמן בריזל זצ"ל שצעד פעם ברחוב בלוויית בחור אחד, כשפתאום עבר לידם רכב שהוביל בלוני גז, ואחד הבלונים נפל מהרחב בקול רעש גדול. הבחור סובב כמו מעצמו את ראשו כדי לעמוד על מה שאירע, אך רבי זלמן תפס בידי ומנעו מלהסתובב: "האם אתה

על הטוב יזכר

זכות עמוד בגליון

זכות ולטובת נשמת הרה"ק **רבי לוי יצחק בן שרה טאשע** ז"ע מבארדיטשוב

זכות 2000 גליונות

מהר"ר **יושע פאלאק** הי"ד / **לזכות הנדבן** ולזכות ח. צ. בן ש. ע. להתברך בכל מיני זמיט

זכות 1000 גליונות

מהר"ר **יהודה אריה ביבר** הי"ד / **זכות הנדבן** להתברך בכל מיני זמיט

"קחו חלק בהוצאת הפצת הגליונות באמצעות חתימת ה"ק בברטיס אשאי: בטלפון המערכת, שלוחה 2,6 אחרי בזירת השפה. בנך תוכלו לקנות שותפות-נצח בכל עבודת הקודש של 'טהור עינים'"

24 שעה

תרומות

077.401.6591

חלק בהפצת הגליון:	זכות עמוד בגליון:
זכות 5,000 גליונות ₪1200	זכות עמוד בגליון: ₪1500
זכות 4,000 גליונות ₪1000	שותפי טהור עינים
זכות 3,000 גליונות ₪750	₪180 לחודש (מכון צי"ח)
זכות 2,000 גליונות ₪500	₪100 לחודש
זכות 1,000 גליונות ₪250	₪50 לחודש
ללא עזרתך לא נוכל להתקיים	2
זכות הוצאת הגליון ₪16,000	זכות הדפסת הגליון ₪5,000
זכות הפצת הגליון ₪5,000	(הפצת הגליון בכל רחבי הארץ)

077.401.6591

- 1 אחי חיות שפה
- 2 לשמיעת הודעות
- 3 לזכות
- 4 להשארת הודעות לפרסם טיפוס

עבודת ישראל 26, ירושלים 9315528

המחברת באידיש: 845.999.4114
 המערכת בענגליש: 732.532.2242
 המערכת בספאניש: 054-115-219-8810

קטב הגרונות בזה"ק / ארדיש / ענגריש / ספאניש / יתרון המפאיר הודיע על פטרו המערכת שנוחה 3

בנסף להפצה בבתי נסיונות בדחי הארץ, ניתן להשיג את הגליונות גם במקומות הקבועים: **ירושלים:** רחוב עבודת ישראל 26
בני ברק: רחוב סוקולוב 23
 על הגוד מימין הבנין